

postup. Za obsah přihlášky a její správnost ručí zaměstnavatel, t. j. v projednávaném případě žalovaný, a není tohoto ručení zbaven tím, že pověřil některého ze svých úředníků podáváním přihlášek, tím méně když v souzeném případě pojišťovně ani nejmenoval osobu, která jest odpovědna za podání oznámení uložených zaměstnavateli v zákoně o soc. pojištění (§ 3 cit. zák.). Pro povinnost žalovaného k náhradě škody stačí, že přihláška, došla z jeho kanceláře a opatřená jeho razítkem, byla nesprávná, obsahujíc dotčenou větu o pensijním pojištění C. Bylo na žalovaném, aby prokázal jím tvrzenou skutečnost, že přihláška spornou větu neobsahovala a že byla dodatečně do ní vepsána bez jeho vědomí a příkazu. Tento důkaz se mu však nezdařil.

Čís. 15413.

Týká-li se dovolání (ve věcech pracovních) částky nepřevyšující hranici bagatelní, jest nepřipustné, třebas odvolací soud rozhoduje o částce vyšší než 300 Kč prohlásil dovolání do potvrzujícího rozsudku podle § 34 (1) zák. o prac. soudech za přípustné pro zásadní význam rozhodnutí.

(Rozh. ze dne 18. září 1936, Rv I 1182/36.)

Žalobci se na žalované firmě domáhali zaplacení 1. částek po 580 Kč jako náhrady za předčasné zrušení pracovního poměru a 2. různých částek ve výši od 5 Kč 50 h do 36 Kč 35 h jako nedoplatků na mzdě. Nižšími soudy byly tyto spory podle § 187 (1) c. ř. s. a § 19 zák. č. 13131 Sb. z. a n. spojeny k společnému projednání a rozhodnutí týmž rozsudkem. Prvý soud zamítl žaloby, odvolací soud vyhověl částečně odvolání, pokud jde o nároky svrchu pod 2. dotčené, a potvrdil napadený rozsudek v příčině nároků pod 1. uvedených, prohlásiv zároveň dovolání za přípustné pro zásadní význam rozhodnutí (§ 34, odst. 1 zák. o prac. soudech). Dovoláním napadají žalobci rozsudek odvolacího soudu, pokud nebylo vyhověno žalobním návrhům na prisouzení náhrady za předčasné zrušení pracovního poměru (ad 1.), a činí dovolací návrh, aby rozsudek byl zrušen, po případě změněn v ten způsob, že se žalobcům přisuzuje taková náhrada za čtrnáctidenní výpovědní lhůtu a to každému jednotlivci ve výši 232 Kč.

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

Důvody:

Při posuzování přípustnosti dovolání s hlediska § 34 zák. č. 131/31 Sb. z. a n. nelze sečíti hodnotu předmětu sporů, jež byly podle § 187 (1) c. ř. s. a § 19 zák. o prac. soudech spojeny k společnému projednání a rozhodnuty týmž rozsudkem, nýbrž dlužno u každého zvláště zkoumati, je-li dovolání přípustné, neboť jde tu o samostatné nároky spočívající na různých podkladech a uplatňované různými žalobami a

nahodilou okolností procesního spojení těchto žalob nepozbyly žalobní nároky své samostatnosti (srov. Sb. n. s. čís. 1594, 1044). V pracovních sporech o hodnotu 300 Kč nepřevyšující (nepatrné věci) není dovolání vůbec přípustné, což plyne z toho, že o dovolání v těchto sporech rozhoduje odvolací soud s konečnou platností (§ 31 zák. č. 131/31 Sb. z. a n.). Rozsudkům odvolacího soudu ve sporech o hodnotu vyšší než 300 Kč lze odporovati dovoláním, avšak proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu jest dovolání nepřípustné, nepřesahuje-li hodnota předmětu sporu částku 2.000 Kč, leč že odvolací soud v rozsudku prohlásil dovolání za přípustné, protože jde o rozhodnutí zásadního významu (§ 34, odst. 1 cit. zák.). Při posuzování, zda jest dovolání vzhledem k těmto ustanovením přípustné, lze přihlížeti jen k tomu předmětu sporu, jež strana vznáší k rozhodnutí na třetí stolici (srov. Sb. n. s. č. 6115). V souzené věci se žalobci domáhají v dovolání toliko částek po 232 Kč, tedy nároků nepatrných (t. j. hodnoty 300 Kč nepřevyšující). Pro pojem nepatrné věci nerozhoduje, zda nárok, o němž má vyšší soud rozhodnouti, byl nepatrný již od původu či zda se jím stal teprve později buď důsledkem obmezení původně uplatňovaného nároku či byv rozštěpen rozsudkem nižších soudů (srovn. Sb. n. s. 7158, 6691 a j.). Dovolání v pracovních sporech je tedy nepřípustné, bylo-li se do rozsudku odvolacího soudu dovoláno jen co do částky 300 Kč nepřevyšující, ač nižší soudy rozhodovaly o penízi tuto hodnotu převyšujícím, a to platí zejména též v případě, že dovolatel teprve v dovolání uplatňuje toliko částku nižší než 300 Kč (t. j. bagatelní nárok). Nesejde na tom, že odvolací soud rozhodnuv o vyšším než 300 Kč předmětu sporu prohlásil dovolání za přípustné, neboť kdyby dovolatel již v dovolání se byl omezil na takovou nepatrnou částku, byl by odvolací soud o ní rozhodl s konečnou platností a nebyl ani oprávněn prohlásiti dovolání za přípustné, protože jde o rozhodnutí zásadního významu. Jiný výklad odporoval by úmyslu zákonodárcově, jež vyjádřil v ustanovení § 31 cit. zák., že totiž nepatrné nároky nemají býti vznášeny k rozhodnutí až k nejvyššímu soudu, nýbrž mají býti konečně vyřízeny v první, nanejvýše v druhé stolici.

Čís. 15414.

Do usnesení (ve věcech pracovních), jímž odvolací soud odmítl žalobu pro zmatečnost podanou podle § 529 čís. 2 c. ř. s., jest rekurs přípustný; rekurs jest podati ve lhůtě patnáctidenní.

Důvod zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. nemůže býti základem žaloby pro zmatečnost podle § 529 čís. 2 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 18. září 1936, Rv I 1647/36.)

P r v ý s o u d (pracovní) vyhověl žalobě pro zmatečnost podané podle § 529 čís. 2 c. ř. s. a zrušil rozsudek pro zmeškání vydaný proti žalobci vzav za prokázáno, že rozsudek doručený nynějšímu žalobci